

General Federation of Jewish Labour in Eretz-Israel (Palestine)

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ-ישראל

13

EXECUTIVE COMMITTEE

כחשבוש יא תשנ"ו
IN REPLY PLEASE QUOTE:
מא/1/1/19

הוועד הפועל

כ"ב תמוז תש"ו

Chief Secretary's Office
(Chief Clerk)
25 July 1946

תל-אביב, יום
20.7.46

לכבוד
המוזכיר הראשי
ממשלת ארץ-ישראל
ירושלים

הננו מתכבדים להמציא בזה לכב' העתק של מכתב שלנו למנהל
מס ההכנסה הודן בכמה שאלות של מס ההכנסה הנוגעות לצבור העובדים
בארץ.

בכבוד רב

[Handwritten signature]
יועץ משפטי

צב/11

TELEPHONE ADDRESS: 'אדום', תל-אביב, תל-אביב
TELEPHONE: 424-4-4

י"ט בתמוז תש"ו
18.7.1946

לכבוד
סנהל מס ההכנסה
ירושלים

א.ג.

1. מטרתן של השודרות הללו היא להטב את שימת לבן לשת"י שאלות מס הכנסה, האחת בזמן החוק הקיים, והשניה בנידון פרקטיקה מסוימת שנוהגים בה פקידי ההערכה.

א. נכונים מהכנסת עבודה של אלמנות.

2. סעיף 16 (1) במסודת מס ההכנסה משנת 1941 קובע כי רשא"י אדם לנכות סך - 100 לא"י עבור אישה שהיה עמו או שכל פרנסתה עליה, והתנאי לסעיף משנה זה קובע כי באם כוללת הכנסתו, שחל עליה המס, הכנסה של אשתו שמקורה בסכר או ריווח בשל כל עבודה שהיא, יורשה אזי נכוי נוסף של - 50 לא"י, או אותו סכום ההכנסה מעבודתה של האשה - הכל לפי הסכום הקטן ביותר. הניסוח לנכוי נוסף זה של - 50 לא"י ברור לכל: הוא נועד לפצות את בעלת-הבית, שמתחת עבודתה ניטלה ממנה האפשרות לעסוק בעבודה ביתה, על הסכום שעליה לשלם לשכירת עוזרת-בית.

3. בדעתנו לדון כאן במקרי אלמנות הנאלצות לעבוד על מנת להשתכר למחייתן הן כמו גם לכלכלה ללדיהן הסטנים. אלמנה שיש לה ילדים קטנים יש לה כרגיל גם משק-בית, ובאם היא מתפרנסת מעבודתה כפועלת הרי בשללת ממנה בדרך כלל האפשרות לעשות גם את עבודתה במשק הבית. פועלת כזאת גאלצת, איפוא, כרגיל להעסיק עוזרת, אולם לעומת זאת אין סתירים לה לנכות את - 50 הלא"י המותרות בנידון בעל אשה לאשתו ישנה הכנסה כנ"ל, נכוי הניתן לו בעד דמי שכירת עוזרת.

4. מצב ענינים זה נראה לנו כבלתי מסביע רצון. הנימוקים להתרת נכוי סכום של - 50 לא"י, לפי התנאי לסעיף 16(1), כוחם יפה באותה מדה לנכוי אלמנה עובדת שיש לה ילדים אם לא למעלה מזה, כמו במקרה הצבד הזכאי לסובת הנאה זו. יש איפוא צידוק יתר להעניק לאשה נכוי כזה. במרבית המקרים האלמנות מצבן רע משל הגברים כשהן נאלצות להשתכר למחייתן, והן דאוגות לפחות לאותן התקלות, ולא בכדי מקובלת השקפה זו בדברים והיא שקבעה את העובדה שתחוקתן של רב הארצות מעניקה לאלמנות הנחות ונכונות עדיפות מכמה וכמה בהינות.

5. על כן הננו מציעים כי לשם הווינות ודיון בדק לאלמנות מחוקן פקודת מס ההכנסה, 1941, כך סעיף 16(1) יורחב ויחול אף על אלמנות שעקר הכנסתן מקורה בכל עבודה שהיא ואשר יש להן ילדים שבני-למ אפטר לדרוש את הנכוי לילדים לפי סעיף 16(2).

6. עלינו להוסיף, כי הצעתנו הנ"ל, הגם שהיא דנה רק בעניין של מה-בכך לערך במערכת הכללית של מס ההכנסה הנהוגה בארצנו, אין לדאוגה כל עיקר כאילו אנו מתעלמים או מסלימים עם העוול הגדול שבשיטה הנוכחית של הטלת מס הכנסה לא רק על השכר הניטודי בלבד של העובדים אלא גם על

תוספת היוקר. כל משמעותה של תוספת היוקר היא לפצות את העובד על החסר בשכר היסודי, שהוא למטה מהמינימום הראוי לצרכי קיום אנושי הוגן, ומגיעה בהענקה זו של תוה"י כמות כסלילה חלקית של התכלית, שלטמה היא ניהול לעובד.

ב. החוזות המס.

7. העניין השני שדורשנו להסב אליו את שימת הלב הוא שאלה החוזות המס ששולם על דרך נכרי ממשכורתו כשיעור שלמעלה מן הסכום המגיע בחודש מס. בהתאם לסעיף 61(1) שבפקודת מס ההכנסה כל אדם ששולם מס, אם בדרך נכרי ואם בדרך אחרת למעלה מן הסכום שבו יש לחייבו עפ"י דין, יהא זכאי לקבל תורה את העודף ששולם. כמו"כ קובע הסעיף כי מחובתו של המפיק המעריך ליתן תעודה על הסכום שצריך להחזיר ובהתאם לתעודה זו יצווה מנהל החשבונות הכללי להחזיר את הסכום

8. מספר דב של פועלים שהם חברי הסתדרותנו והמשלמים מס הכנסה בדרך נכרי משכרם הביאו לפנינו את קובלנתם כי מקידי ההערכה אינם נותנים את התעודה הנזכרת כדי שיקבלו בחזרה את עודף המס ששולם, וזה בניגוד גמור לחודאה המפורשת בחוק, אלא מעבירים את הסכומים ששלמו יחד מן המגיע מהם לשוים הבאות. ברבים מן המקרים הללו קרה כי אף בשנה שלאחר השנה שבה פנו בבקשה להחזרת עודף המס שוב נצטבר עודף חדש ע"י הנכריים השוטפים ובכל זאת למעשה לא הוחזר שום סכום מן העודמים הללו. בסכומי של דבר מחזיקות דשירות מס ההכנסה בסכומים ניכרים ששולמו למעלה מן הצדך עד בלי סוף.

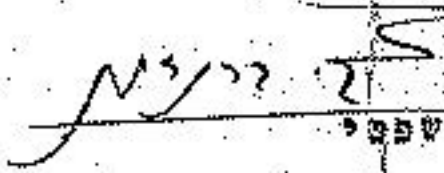
9. למנהל הנזכר אין לראות כל הצדקה חוקית, מעשית או מוסרית, באשר הפקודה קובעת הלכה מפורשת שחובה היא להחזיר את סכומי הנכריים המיותרים, כשם שהיא קובעת את הפירוץ צורה המיוחדת להחזרה, וכך אין זה הוגן שהממשלה תחזיק עד בלי די כספים המגיעים לעובדים אשר אמצעייתם כרוגיל מצומצמים ושפונסותם על שכרם בלבד. אמנם עובד שהממשלה מחזיקה כך את כספו לכול לפנות לבית ה"ד העליון שיתן צו נגד פקיד התערכה ליתן את התעודה אשר הגו חייב לתת עפ"י סעיף 61 מפקודת מס ההכנסה, אולם כדי שלא להוציא את זמנם של רשויות מס ההכנסה, הפועלים ובית ה"ד העליון לריק, בהבאת כל סקרה ומקרה - ורבים המקרים - לבית ה"ש כנ"ל, החלטנו להביא תחילה את העניין לידיעתך ולבקשך להורות לפקיד התערכה שיתנו בעתיד את התעודות עבור המס המיותר שנוכה משכרם של פועלים בהתאם לחוק פ"י ש"קב"ע.

10. אנו אסובה שהענינים שעודרנו במכתבנו זה יזכו לתשומת לב חיונית בהקדם והננו מצפים לתשובה חיונית בלי דחוי.

העתק:

למזכיר הראשי של הממשלה
למנהל מחלקת העבודה הממשלתית

בכבוד דב

יועץ משפטי

GOVERNMENT OF PALESTINE.

(Chief Clerk)

11 NOV. 1946

JERUSALEM

OFFICE OF COMMISSIONER OF INCOME TAX.

P. O. B. 578,
JERUSALEM.

8th Nov. 1946.

TEL. 3648.

IN REPLY PLEASE QUOTE

No. CIT/88/46

C.S. file F/1/46

Chief Secretary.

79.

With reference to your letter of 2nd November under No. F/1/46, I attach a copy of the letter which I sent to the Legal Adviser of the Executive Committee of the General Federation of Jewish Labour, in reply to his letter of the 21st July. I also saw Mr. Berinson in September and discussed his points at some length. In brief those points were:-

- (a) I agreed that there was something in his point regarding hardship to widows under the present scheme of allowances, and I told him that the matter will be considered in dealing with the 1947 income tax amendments.
- (b) Mr. Berinson's point, which was apparently that cost of living allowances should be exempted from tax, is of course contrary to the whole principle of the tax and I told him that such an exemption cannot possibly be considered.
- (c) I told Mr. Berinson that any specific complaints as regards refunds would be at once investigated. So far I have received no specific complaints from him.

Certainly not; but they have allowance which will be considered
J.P.

Mr. Berinson has since written again at some length, and I shall reply and perhaps see him again in due course. The point which he now presses is the quantum of personal and family allowances generally. As you are aware, I have on previous occasions expressed the view, which I still hold, that there is no case in Palestine for increases in personal and family allowances so long as the rates of tax charged upon the smaller incomes remain at their present low level.

Alfred Smith

A/COMMISSIONER OF
INCOME TAX.